

Arrest

nr. 150 134 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Fushë Arrëz en bent u Albanees staatsburger. In het begin van de jaren 1990 vermoordde uw grootvader (F.K.) na een jarenlang (politiek) conflict (P.L.). Aangezien de kanun in het noorden van Albanië van kracht is, wist uw familie onmiddellijk dat de familie (L.) wraak zou willen nemen. U was toen ongeveer acht à negen jaar oud. Uw familie stuurde in eerste instantie geen verzoeners naar de tegenpartij, omdat uw grootvader dit om een voor u onbekende reden niet wilde. Na een tijdje – ergens eind de jaren 1990 – besloten uw ouders omwille van jullie conflict met de (L.)'s naar Tirana te verhuizen. In 2007 kon u dankzij uw vader die in het bedrijf ANK werkte af en toe gedurende verschillende maanden aan de slag als landmeter. In 2009

begon u te werken als chauffeur bij een vriend. Toen u op een dag in de loop van 2009 merkte dat u gedurende twintig minuten achtervolgd werd, gaf u plankgas om uw belagers, die u in het kamp van de (L.)'s situeerde, van u af te schudden. U racete aan een hoge snelheid door de stad toen plots een bijna stilstaande BMW voor u opdoemde. Het voetpad bleek uw enige uitweg te zijn. Nadat u een aantal voetgangers aldus had verwond, kwam u tegen een elektriciteitspaal abrupt tot stilstand. Met enkele bloedingen aan het hoofd werd u naar het ziekenhuis afgevoerd. Naar aanleiding van dit ongeval stuurde uw familie voor het eerst verzoeners naar de tegenpartij, die de verzoening resoluut afwees. Ongeveer een week na het ongeval ontmoette u de vader van een meisje dat u verwond had; ook hij gaf u mee dat hij u nooit zou vergeven. Sindsdien had u geen problemen meer met de (familie van de) gewonden. U werd wel nog veroordeeld – zowel in eerste aanleg als in beroep – tot het betalen van een boete omdat u de verkeersregels niet gerespecteerd had. In de loop van 2012 stak een lid van de familie (L.) u neer met een mes, waarna u een maand in het militair ziekenhuis van Tirana moest verblijven. U bracht de politie op de hoogte van het incident, zonder te verwijzen naar uw problemen met de (L.)'s, maar diende, om de problemen niet te verergeren, geen klacht in. Ook naar aanleiding van dit incident werd een verzoeningspoging op het getouw gezet. Ook deze poging werd door de (L.)'s zonder meer afgewezen. Op een ander moment, vermoedelijk in de loop van het jaar 2013, werd u beschoten. Ook hier verdacht u de (L.)'s, maar diende u wederom geen klacht in. Na de visumliberalisering vroeg u een paspoort aan waarmee u sindsdien af en toe reisde, onder meer meermaals naar Denemarken, waar u telkens meerdere maanden verbleef. U vroeg er nooit asiel aan. In 2014 trok u opnieuw naar Denemarken. Na een verblijf van een aantal maanden reisde u via Zweden naar Noorwegen waar u een kennis wou bezoeken. Tegengehouden door de politie, zag u zich genoodzaakt een asielaanvraag in te dienen. Na door de Noorse asielinstanties een weigeringsbeslissing ontvangen te hebben, werd u naar Albanië gerepatrieerd. In juni 2015 kwam u naar België. U werd echter onmiddellijk bij aankomst op de luchthaven door de Belgische autoriteiten in een gesloten centrum opgesloten, waar u op 15 juni 2015 een asielaanvraag indiende. U verklaarde uit vrees voor de familie (L.) en uit vrees voor (de families van) de gewonden van het auto-ongeval die mogelijks wraak willen nemen niet meer naar Albanië te kunnen terugkeren. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw paspoort; een kopie van het vonnis d.d. 1 maart 1994 waarbij uw grootvader voor moord tot een gevangenisstraf van twintig jaar werd veroordeeld en waaruit tevens blijkt dat deze straf bij arrest in beroep d.d. 1 april 1994 werd verminderd tot veertien jaar en de Engelse vertaling van een deel van het vonnis; een Engelse vertaling van het arrest in beroep d.d. 2 december 2011 waarbij u tot het betalen van een geldboete werd veroordeeld na het veroorzaken van een ongeval; en een medisch attest d.d. 18 juni 2015 ter staving van een ziekenhuisverblijf van 20 maart 2012 tot 21 maart 2012. Na uw gehoor bezorgde u nog aan het Commissariaat-generaal een kopie van een certificaat ter staving van uw gezinssamenstelling.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u de impact van de door uw grootvader gepleegde moord op uw dagelijkse leven niet meteen aannemelijk gemaakt heeft. U legde immers betreffende de door uw grootvader gepleegde misdaad en diens straf weinig coherente en doorleefde verklaringen af. Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat uw grootvader zijn misdaad had gepleegd op het einde van de jaren 1990 – toen was u ongeveer dertien of veertien jaar oud – (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), beweerde u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat u toen tien à elf jaar oud was om even later te stellen dat u acht à tien jaar moet geweest zijn, aangezien uw grootvader zijn misdaad in het begin van de jaren 1990 had gepleegd (CGVS, p. 11-12). Hiermee geconfronteerd, zei u dat het lang geleden was en dat u geen precieze informatie en data kon geven. Gelet op de beweerde impact die deze moord op uw leven had, kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat u over het moment preciezere en coherenter informatie kon geven. Daarnaast verklaarde u dat uw grootvader tot een straf van acht jaar werd veroordeeld en dat hij, zo vermoedde u, vier of vijf jaar uitgezet had (CGVS, p. 12). Geconfronteerd met de inhoud van de door u neergelegde gedeeltelijke vertaling van het vonnis in eerste aanleg waaruit blijkt dat uw grootvader in eerste aanleg werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar en dat deze straf in beroep werd verminderd, reageerde u dat u vermoedde dat de straf in beroep tot acht jaar werd verminderd. Uit het door u neergelegde document blijkt echter dat de straf in beroep tot veertien jaar werd beperkt (CGVS, p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde impact op uw dagelijkse leven van de door uw grootvader gepleegde moord. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat de familie van het slachtoffer, i.e. de familie

(L.), (bloed)wraak (volgens de Kanun) wilde op de helling te staan (CGVS-vragenlijst, vraag 3.4; CGVS, p. 13; p. 15).

Dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedwraak op de helling staat, blijkt tevens uit het feit dat uw houding geenszins te rijmen is met een houding van iemand die daadwerkelijk vreest in het kader van een bloedvete te worden gedood. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat alle in het kader van een bloedwraak door de wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht zien zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u (net als uw vader) verschillende perioden van meerdere maanden over heel Albanië als landmeter kon werken, dat u gedurende twee jaar als chauffeur werkte, dat u aan de universiteit kon studeren, dat u op restaurant en op café ging, dat u uw familie in Fushë Arrëz ging bezoeken en dat u naar het buitenland reisde en naar Albanië terugkeerde (CGVS, p. 3-8). Zelfs al lette u op, zoals u nog beweerde, is deze door u geschetste bewegingsvrijheid geenszins in overeenstemming te brengen met deze van een potentieel slachtoffer van bloedwraak. Ook het feit dat u bijzonder weinig informatie had over de tegenpartij, i.e. de familie (L.), komt erg bevreemdend over en is slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een mogelijke bloedwraak door de (L.)'s. Zo wist u niet eens of (P.L.), de persoon die door uw grootvader werd vermoord, broers of kinderen had en wist u niet welke familieleden van (P.), ondanks dat er verzoeningspogingen zouden plaatsgevonden hebben, zich wilden wreken (CGVS, p. 15). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn vrees. Overigens is ook de vaststelling dat, voordat u door de Belgische autoriteiten werd tegengehouden en in een gesloten centrum (waar u in België een asielaanvraag indiende) werd opgesloten, u spontaan nooit een asielaanvraag heeft ingediend, ondanks meerdere verblijven in het buitenland – u diende enkel een asielaanvraag in in Noorwegen nadat u er door de politie werd aangehouden – (CGVS, p. 6-8), niet in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u de (asiel)procedures niet kende (CGVS, p. 8), kan niet overtuigen daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat uw neef in Denemarken al meerdere jaren een verblijfsstatuut heeft (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Bovenstaande bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen in een bloedvete verwickeld te zitten aanzienlijk.

Gezien er aan de door u beweerde bloedvete geen geloof kan worden gehecht, kan er evenmin aan de door u aangehaalde incidenten, die in dit verband plaatsgevonden zouden hebben, geloof worden gehecht. Dit blijkt bovendien uit een aantal bijkomende vaststellingen.

U beweerde dat u een auto-ongeval had doordat u door enkele belagers (behorend tot de familie (L.)) werd achtervolgd. Dat u werd achtervolgd, blijkt echter geenszins uit de door u neergelegde vertaling van het arrest in beroep naar aanleiding van dit ongeval. Geen enkele getuige (zowel à charge als à décharge) die tijdens het proces aan het woord werd gelaten evoceerde immers de hypothese dat u achtervolgd zou zijn geweest. Ook uit de motieven waarom u tegen het vonnis in eerste aanleg in beroep ging (zie vertaling arrest in het administratieve dossier, p. 2) blijkt nergens de verzachtende omstandigheid van een achtervolging. U beweerde dat u nooit gezegd heeft dat u achtervolgd werd om het probleem met de tegenpartij niet te verergeren en dat niemand (van de getuigen) de achtervolging heeft gezien (CGVS, p. 17). Gelet op het feit dat u maar liefst twintig minuten zou achtervolgd geweest zijn, kan deze uitleg slechts moeilijk overtuigen.

Voorts kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde messteekincident. Uw verklaringen in dit verband zijn immers tegenstrijdig aan de inhoud van het door u neergelegde medische attest. U beweerde dat u in 2013 ten gevolge van de messteek gedurende een maand in het militaire ziekenhuis van Tirana werd opgenomen. Uit het medische attest blijkt echter dat u slechts één nacht in maart 2012 werd opgenomen in het universitaire ziekenhuis van Tirana. Als rechtvaardiging hiervoor opperde u onder meer dat het militaire ziekenhuis geen attesten aflevert waardoor het universitaire ziekenhuis dat moet doen (CGVS, p. 17-18).

Deze uitleg houdt echter totaal geen steek. Voorts beweerde u aanvankelijk dat, toen u uit het ziekenhuis werd ontslagen, u de messteek aan de politie heeft gemeld en dat u alles vertelde wat u overkomen was (CGVS, p. 13). Even later zei u evenwel dat u de messteek niet heeft aangegeven (CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat de politie de eerste dag van uw hospitalisatie naar het ziekenhuis is gekomen, dat u toen over uw problemen heeft verteld maar dat u niet officieel klacht wilde indienen; sindsdien zag u de politie niet meer (CGVS, 20). Deze uitleg is echter geenszins afdoende, aangezien u aanvankelijk stelde, zoals reeds aangegeven, dat u alles na uw hospitalisatie aan de politie had gemeld (CGVS, p. 13). Aan de messteek waarvan u het slachtoffer werd kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht.

Ook betreffende het schietincident legde u vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u in 2011 werd beschoten; het messteekincident situeerde u in 2013. Bijgevolg vond het schietincident ongeveer twee jaar voor het messteekincident plaats (CGVS-

vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal situeerde u het schietincident aanvankelijk ook voor het messteekincident. U dacht dat er tussen beide incidenten misschien drie maanden voorbijgingen (CGVS, p. 14). Even later achtte u het zelfs mogelijk dat het schietincident na het messteekincident plaatsvond (CGVS, p. 18). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u alles vermengde maar gaf u geen enkele afdoende uitleg hiervoor (CGVS, p. 22). Betreffende uw insinuatie dat u sinds uw auto-ongeluk in 2009 geheugenproblemen kende (CGVS, p. 18), kan er nog opgemerkt worden dat u na uw auto-ongeluk succesvol uw universitaire studies aanvatte én afrondde (CGVS, 4; p. 18), waardoor de door u geschetste geheugenproblemen niet kunnen overtuigen. Bijgevolg heeft u ook het schietincident geenszins aannemelijk gemaakt.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u evenmin uw vrees ten aanzien van (de families van) de gewonden ten gevolge van het auto-ongeval dat u veroorzaakte aannemelijk heeft gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat, behalve dat één vader van een meisje dat u verwondde u een week na het ongeval vertelde dat hij u niet zou vergeven, u sinds dit auto-ongeval geen enkel probleem ten gevolge hiervan meemaakte (CGVS, p. 21). Ook hier kan opgemerkt worden dat uw bewegingsvrijheid en uw verschillende reizen met vrijwillige terugkeer naar Albanië geenszins in overeenstemming te brengen zijn met uw beweerde vrees ten aanzien van deze families. Bijgevolg blijkt uit niets dat u ten gevolge van het auto-ongeval van 2009 bij terugkeer naar Albanië ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

Zelfs al had u uw vrees ten aanzien van de familie (L.) en ten aanzien van de families van de gewonden van het ongeval aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor uw beweerde problemen met deze families geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich ten gevolge van de door u aangehaalde vrees voor wraak nooit heeft gericht tot de autoriteiten (CGVS, p. 21). Dat u door over de wraak met de politie te spreken uw problemen zou kunnen verergeren, zoals u beweerde (CGVS, p. 17; p. 20), kan geenszins als een afdoende uitleg worden beschouwd. Indien u uw problemen niet bij de bevoegde autoriteiten aangeeft, kunnen ze hietegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, blijkt uit de informatie bovendien dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen

ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en de samenstelling van uw familie wordt niet meteen getwijfeld. Ook aan de door uw grootvader gepleegde moord wordt niet meteen getwijfeld. Dit doet echter geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in een bloedvete verwickeld te zijn. Betreffende de overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas dient er opgemerkt te worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, moeten kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Bovendien legde u van het arrest waarbij u tot een geldboete werd veroordeeld de Albanese versie niet neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn “**BEROEP TOT NIETIGVERKLARING**” in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM.

Hij stelt dat hij door de bestreden beslissing naar Albanië zal worden uitgewezen. Nochtans is het aldaar voor hem noch op macro-gebied, noch op micro-gebied veilig.

Op macro-gebied voert hij aan slachtoffer te zijn van de Kanun, een veel voorkomende praktijk van eigenrichting in het Noorden van Albanië. Verzoeker citeert algemene informatie over deze praktijk. Slachtoffers van de Kanun kunnen geen beroep doen op de politie voor bescherming. Verzoeker citeert algemene informatie omtrent de corruptie bij de politie. Het terugsturen van verzoeker naar dergelijk onveilig land waar geen beroep kan worden gedaan op de politie staat gelijk aan blootstelling aan mensonwaardige behandelingen of erger.

Op micro-gebied stelt verzoeker dat hij naast de algemene onveiligheid duidelijk heeft aangetoond dat hij zelf rechtstreeks en persoonlijk slachtoffer van de Kanun is. Dit is de reden waarom hij zijn land steeds weer verlaat, uit vrees voor zijn leven. Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: enkele stukken die hij omschrijft als “*bewijs van onveilig thuisland*” (bijlagen 3-5) en informatie over de corruptie van de politie in zijn thuisland (bijlagen 6-7).

2.2.1. In zoverre verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing zal worden uitgewezen, dient te worden opgemerkt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide, concrete en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin gemotiveerd dat (i) verzoeker omwille van het afleggen van incoherente en niet-doorleefde verklaringen over diens misdaad en straf niet aannemelijk maakt dat de door zijn grootvader gepleegde moord enige impact op zijn leven had; (ii) verzoekers deelname aan het openbare leven, zijn bewegingsvrijheid, zijn gebrek aan informatie over de familie jegens dewelke hij een mogelijke bloedwraak vreesde en zijn nalaten om gedurende zijn meerdere verblijven in het buitenland spontaan asiel aan te vragen onverenigbaar zijn met zijn beweerde vrees; (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij zijn ongeval werkelijk werd achtervolgd; (iv) gelet op verzoekers verklaringen en documenten, niet het minste geloof kan worden gehecht aan het beweerde messteekincident; (v) verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over het schietincident en ook dit incident bijgevolg niet aannemelijk maakt; (vi) verzoeker evenmin zijn vrees ten aanzien van (de families van) de gewonden van het ongeval aannemelijk maakt gezien hij sedertdien geen problemen kende, de nodige bewegingsvrijheid genoot en meermaals vrijwillig terugkeerde naar zijn land nadat hij naar het buitenland reisde (vii) de door verzoeker neergelegde documenten aan dit alles geen afbreuk kunnen doen.

Verzoeker voert niet één dienstig argument aan ter ontkrachting van de voormelde motivering. Hij beperkt zich er immers toe op louter algemene wijze te poneren duidelijk te hebben aangetoond dat hij slachtoffer van de Kanun is en dat hij zijn land daarom steeds verliet, zonder ook maar enige poging te ondernemen om de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de praktijk van eigenrichting en over corruptie bij de politie niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zij kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijf hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt daarnaast dat zijn land onveilig is en dat hij de algemene onveiligheid aldaar heeft aangetoond. Dit betoog kan echter geheel niet worden gevolgd. Uit de informatie die hij bijbrengt en waarvan reeds hoger werd vastgesteld dat deze geen betrekking heeft op zijn persoon, kan immers op generlei wijze worden afgeleid dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat zij zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

W. MULS